

SENKO KARUZA

KIS HÁZI SZELLEM

Busbuskalai megjelent a mosogatón, kezdődik a gubanc. Megint el akarja rontani a napomat. Ilyen korán kezdi, reggeli közben. Nagyon szemtelen, nem fogja megvárni, amíg a gyerekek elindulnak iskolába. Hadd lássák ők is, milyen apjuk van. Határozottan megállítok minden lehetséges szarakodást, lazán felemelkedek az asztaltól, a mosogatóra ugrok és bemélyesztem az öklömet a pofájába. Az edények szétrepülnek, ő pedig bódultan hever a cserepek között. Várom, mit fog most csinálni.

– Te teljesen megőrültél! Miért nem mész orvoshoz? – sikítzik hisztérikusan a feleségem.

Kibírom, hogy ne válaszoljak. Ha ennyiben marad, ha Busbuskalai visszahúzódik, akkor minden rendben lesz. Csak a reggeli elégedetlenség rohama volt. Behunyom a szemeimet és várok, arccal a mosogató felé fordulva. Érzem, hogy a gyerekeim bámulnak. Ezt kell elviselni, nézik az apjukat, és azt hiszik, hogy bolond. Nekik nincs még a fejükben saját Busbuskalai.

– Most mit játszasz? – kérdezi a feleségem és közelít felém, rám teszi a kezét, érzem, hogy vizsgál. Kinyitom a szemem, látom bizonytalan tekintetét, mérges és aggódó szemeit. Átölel a bal kezével és meg akar csókolni, de a szemem sarkából észreveszem Busbuskalai-t, ahogy az ajkaimnál akar elhelyezkedni. Hirtelen beleharapok a pofazacskójába, a feleségem felsikolt. Összeszedi a gyerekeket az asztaltól és elküldi őket az iskolába. Összehajolva sírnak a folyosón.

Várom. Nemsokára minden elcsendesedik.

– Miért csinálod ezt velem? – kérdezem tőle. – Miért nem tudsz nyugodtan ülni, mint a többi normális szellem, nyugodtan szemlélgetni a történeteket a házban?

Busbuskalai a kezébe rejti az arcát és felzokog.

– Nem tudom, mi van veled – mondja –, csak neked megyek itt ennyire az idegeidre.

AZ ÉN TRANSCENDENTÁLIS KAKASOM

Húsvéti ünnepek. A ház megtelt rokonokkal, millió gyerkőc, csoda, hogy túléljük. Ez azt akarta, az meg emezt, alig győztük idegekkel. Utálok a húsvéti ünnepeket.

És akkor valaki küldött egy egyhetes csibét, háromszínű madzaggal a nyaka körül. Bolondokháza lett az otthonom. Szar és étel borított mindent, az előszobától a hálóiig. Kijelentettem, hogy ki kell neki jelölni egy helyet, és a gyerekek ezt örömmel elfogadták. Madzagot kötöttek a lábára és a tévé alá helyezték.

– Nem akarok itt szart látni.

A gyerekek megértették, óránként elkötötték és vécére vitték. Egyszer beleesett a kagylóba. Azt hittem, hogy kész van. Megszárították hajszárítóval, és amikor feléledt, azzal jutalmazták, hogy nem tartották tovább megkötve. Elhatároztam, hogy pár napig hagyom őket, aztán lesz, ami lesz. Szép dolog szeretetet táplálni a háziállatok iránt, főleg a nagyvárosi gyerekek számára, akik főleg hentesboltban láthatják őket, csupaszon és fagyasztva.

Így hát, volt integetés és sírás és könyörgés a búcsúzkodásnál, becsapódtak az autóját, aztán újra nyíltak, visszazaladtak az elfelejtett holmiért, és vége. A feleségem és én fellélegeztünk, és összeölelkezve bementünk a házba. A csibe a tévé alá volt kikötve és csipogott, lehet, hogy szomorú volt az elválás miatt, de már késő lett volna visszahívni a rokonokat. A kezeimbe vettem és eleresztettem, menjen, amerre akar. De ez a csuda jószág csak csipogott, szemmel láthatóan teljesen el volt veszve. Megint megfogtam és éreztem, ahogy a szíve felgyorsulva lüktet. Nem akart árván maradni. Amikor visszavittem a nappali szobába, ugyanaz a régi, szemtelen csirke lett. Szétszórta a magvait a szőnyegen, lekapargatta a tapétát a falról, és amikor rákiáltottam, azonnal a tévé alá menekült. Oda szart leg többet.

Hilda és én leültünk a kanapéra és egy ideig némán szemléltük. Biztosan érezte a tekintetünket, talán a gondolatainkat, mert szüntelenül nyújtogatta felénk vékony kis nyakát, mintha várna valamit.

– Talán családtag szeretne lenni – mondtam viccből.

Hilda hitetlenkedve mosolygott.

– Kérlek – mondta gyorsan, – minél előbb meg kell tőle szabadulni. Az lenne a legjobb, ha rásóznád valami gyerekre.

Néztem ezt az apró teremtményt és eszembe jutott mindaz a kín, amit el kellett viselnie az elmúlt napokban a gyerekekkel.

– Hilda – szóltam.

– Szóba sem jöhet – vágott közbe. – Te nem vagy normális. Úgy viselkedsz, mint egy gyerek.

Ha nem lett volna itt ez a kis lény, újra elszomorodtam volna azon, hogy mennyire az agyamba lát. Nem lehetnek titkaim. Emiatt még közelebb kerültem a csibémhez.

– Nem látom okát annak, hogy ne lehessen afféle házi kedvenc. Házikót építek neki a teraszon.

Lassan vörösödni kezdett. Tudta, hogy komolyan gondolom, bár még jómagam sem voltam ebben biztos.

Felkelt és pakolni kezdett. Az ilyen helyzetekben máskor segítenék neki valamit, de most egyszerre minden hülyeségnek tűnt. Bámultam a szerencsétlen kis teremtményt, ahogy elugrál a feleségem lábai előtt, aki úgy közlekedett a konyha és a nappali között, mintha magunk lennénk, mintha rajtunk kívül senki sem lenne a lakásban. Ha rátaposna, akkor annyi, az elhatározás erős, habár szándékosan soha nem tette ilyet. Volt valami kihívó ebben a döntésében, mint abban a felismerésben is, hogy mindkettejüket, a feleségemet és a csirkét, egyforma gyengédséggel nézem, kissé ugyan aggódva a csibe sorsa miatt.

Egyszer a csirke nálunk maradt. Kicsit megszerettem, kicsit a feleségemmel dacoltam, de legfőképpen azért, mert nem tudtam kitalálni a módját annak, hogyan szabaduljak meg tőle.

Térültünk-fordultunk, összekaptunk néha, és már itt is a nyár. A csibe már lassan igazi kakas lett, habár szerintem nem volt olyan szörnyű. Már nem lehetett elrejtetni a szagot, ami ugyan engem nem zavart, de mindenki olyan tragikusan fogta fel. Elhatároztam, hogy falura költöztetem. Tizenpár kilométerre a várostól volt egy régi házunk, örökség, ahová ritkán jártunk ki.

A szomszédság örült, hogy gyakrabban járok a nagyapai birtokra, minden nap. Nem sikerült nekik elmagyarázni, miért csak egy baromfit hoztam, én sem voltam biztos abban, hogy egy kakas lehet-e házi kedvenc, különösen faluhelyen.

Gyötörni kezdett az egész dolog, nem tudtam őt hová helyezni, félelmet és tehetetlenséget éreztem. Egyszerre voltak az agyamban: ő és Hilda. Attól féltém, belerokkanok, egyik sem akart engedni. Már azon kezdtem gondolkodni, melyikükkel töltöm a nyári szabadságomat.

– Holnap jön Igor és Lea Zágrábból – mondta Hilda egy forró estén.

És tényleg, itt vannak! Ki mondaná, hogy régen a legjobb barátok voltunk? Ezek más emberek voltak.

– Tehát elhatároztuk, hogy beiratkozunk arra a transzcendentális meditáció tanfolyamra, csak úgy, unalomból. Barátom, ezt a felfedezést! Csak most lett mindennek értelme, mintha új szemeim lennének, teleszkópos szemek, és az összefüggések...

Hilda az ő pártjukon állt, én alig bírtam visszatartani az indulataimat.

– Hallottam, hogy valami japán harakiri tanfolyamot tart ezen a télen – szóltam.

Semmi. Egyáltalán nem mérgesedtek fel.

– Van egy csirkénk – próbálkoztam újra.

Lea elmosolyodott.

– Hagyjátok meg máskorra. Mi nem eszünk húst.

– Élő csirke, úgy értem. Eleven.

Kínos csend. Hilda felkelt az asztaltól, eltűnt.

– Hogy érted azt, hogy élő? – kérdi Igor.

– Él – válaszolom. – Elvittem vidékre. Ott etetem. Nagyszerű jószág, két hónapos. Kiakad, ha meglát.

Azt gondolták, velem nincs minden rendben. Ezért nem nevettek, ebből tudtam. De, én nem fogok magyarázkodni. Csak meditáljanak.

Feszült este volt. Bármennyire is várta fővárosi barátait, Hilda is megkönnyebbült, amikor valahogy megbeszéltük, hogy ezt a nyarat falun töltsék, abban a bizonyos házban. Így egy ideig nem költök benzinre, ők etetik majd a kakaskát, vigyáznak rá, mintha sajátjuk lenne. Nekem akkor már mindegy volt. Egy lépésre voltam a nirvánától, akárhogy utáltam is.

Egy hét múlva meglátogattuk őket.

– Biztosan behaltak az unalomba – mondtam, miközben gurultunk a falu felé. Csak a csirke tudja őket megmenteni.

– Milyen epés lettél. Mi a fene bújt beléd?

– Lehet, hogy felfalták, a növényevők.

– Ha, ha. Nagyon szellemes.

Egy ideig hallgatunk. Figyelnem kellett az utat.

– Bármit is mondok, az nem lehet vicces. Akármennyire vicces. Ez azt jelenti...

– Hagyjad má', mi van veled?

Szánalmasan éreztem magam.

– Veled nem lehet mit kezdeni.

– Miért nem próbálsz meg a csirkével?

Tényleg szánalmasan.

És így. Itt vagyunk. Lea a ház előtt olvas, a lábai fent az asztalon. Az asztalon egy üveg bor, poharak, ebédmaradványok. A kakas!

Hilda engem néz, várja, hogy megszólaljak. Nekem minden mindegy.

– Merre van Igor? – kérdem Leát.

– Meditál.

– A házban?

– Nem, a csirkeólbán – mondja és fürkészően kutatja a tekintetem. – Beleszeretett a kakasodba. Kapcsolatot létesítettek, kommunikálnak. Egész nap együtt vannak. Azt mondja, tényleg különlegesen, neked volt igazad. Még a mantrát is megváltoztatta.

A csirkeól felől elnyújtott kooooooooo hallatszott, ami egyáltalán nem hasonlított kotkodácsolásra.

– Itt van, ő az – neveti le magát Lea. – Teljesen megbolondult.

Nevetni akartam és mondani valami vicceset, de egy hang sem jött ki a torkomon.

– Kooooooooo? – kérdeztem végül.

Hildából és Leából nevetés robbant ki, a beszélgetés megindult magától, mint a régi, egyetemista éveinkben. Nem volt időm azon gondolkodni, mi az, ami állandóan azt az illúziót kelti az emberben, hogy nincs nyakig szarban.

Hirtelen nagy dörrenéssel kitárult a csirkeól ajtaja. Kijött Igor, teljesen mezítelenül és rákvörösen. Egyik kezével valamit a feje felé emelt mosolyogva, a másik kezével megpróbálta elrejteni meztelenségét, elég ügyetlenül, látszott, hogy nem nagyon törődik ezzel. Az asztalhoz szaladt és egy tojást helyezett rá. Egy kis tojást, mint egy galambtojás.

– Sikerült! – magán kívül volt az örömtől. – Tojás! Két hónappal korábban! Kettő! Átbasztuk a természetet! Isteni!

A csirkeólból kilépdelt a kakas, lassan, elfordult balra, kapirgászott, rám se nézett. Tudtam, megint elmulasztottam a lehetőséget, hogy olyan valakivel lehessen együtt, akivel talán lehet valamit kezdeni.

TÖRTÉNET ARRÓL, HOGY EGY NAPON

leültem a vécére és intenzíven gondolkodni kezdtem, de valami furcsa dolgok jutottak eszembe, úgyhogy a végén már nem is gondolkodtam, hanem csodálkoztam.

Így szarok én és nem húzom le a vizet. múlnak a napok, hetek, hónapok, röviden: múlt az idő, és én még mindig szarok. gyűlik a szar, nincs már hely a budiban, leraktam a folyo-